

Слѣдь Оцѣгина най-знаменита Пушкинова Епическа пѣснь е „Полтава“ (1828). Юнакъ и е Мазепа, той побѣлѣлъ, погрознѣлъ, нѣ все еще хытьрь юнакъ старчюга умѣ да си приврѣти любовь-тъ на хубавѣ-тъ дѣщерѣ на Малорусскый голѣмецъ Кочубея и тя зарѣза и врыѣ поканы-ты на най-отличны момцы та убѣгнѣ съ Мазепѣ, кого-то си отбра за мѣжъ. Кочубей поиска да си отмъсти за тѣжъ сранотѣ и за това изказа царю Петру, че Мазепа мѣрилъ да откаже Украинѣ отъ русскѣ-тъ дръжавѣ; нѣ царь-тъ не повѣрвалъ Мазепѣ, а помыслилъ Кочубей за лѣжець, за това го и прѣдаде на рѣнѣ Мазепи, а той зарѣча веднага да убѣжѣ Кочубей. Задружна-та война на Мазепѣ и на Карла XII противъ Россѣ свършила си оттамъ царя добръ: Полтавскый бой разнебыти всѣкы кроежи на Мазепѣ и той въ бѣга си еще еднажъ си видѣлъ съ женѣ си, коя-то была вече полудѣла, та завлѣче съ себе въ прегнаніе-то си живый образъ на злочестіе-то, кое-то самъ си навѣялъ на главѣ съ злиѣ-тъ и опоритость-та си.

Въ 1826 г. Николай кога дошълъ въ Москвѣ да ся короняса, повика Пушкина; той си помысли, че то ще е за въ Сибирь. Нѣ царь-тъ ся показа благосклоненъ Пушкину; той искалъ да си го приврѣти, учтиво му доказа на умѣ години-ты, кои-то сѣ го умѣдрили въ истинѣ-тъ и отпусти го свободенъ като му смысли, че за напрѣдъ той самъ ще му бѣде цензоръ на творенія-та, а за да го погази парече го исторіографъ на Петра Великый и свой камердинеръ. Свободѣ-тъ си Пушкинъ употреби най-много на пѣтуваніе по широкѣ-тъ русскѣ дръжавѣ, дѣто бѣлѣжалие и учеше стары-ты пѣматницы, обычи-ты, нѣравы-ты и староврѣженскы-ты пѣени. Той придружи и Паскевича кога-то той генералъ влѣзе въ Азіатскѣ Турціѣ; хубавы описанія за тѣжъ